Небивалици
с буквите
от А до Я

www.fiut.bg

Небивалици с буквите от А до Я
© Издателство „Фют“
Цвета Максимова Брестничка, автор
Албена Каменова Йорданова, художник
Екатерина Латева, редактор

Печат: „Мултипринт ООД“

Цвета Брестничка

Небивалици с буквите от А до Я

Художник Албена Каменова

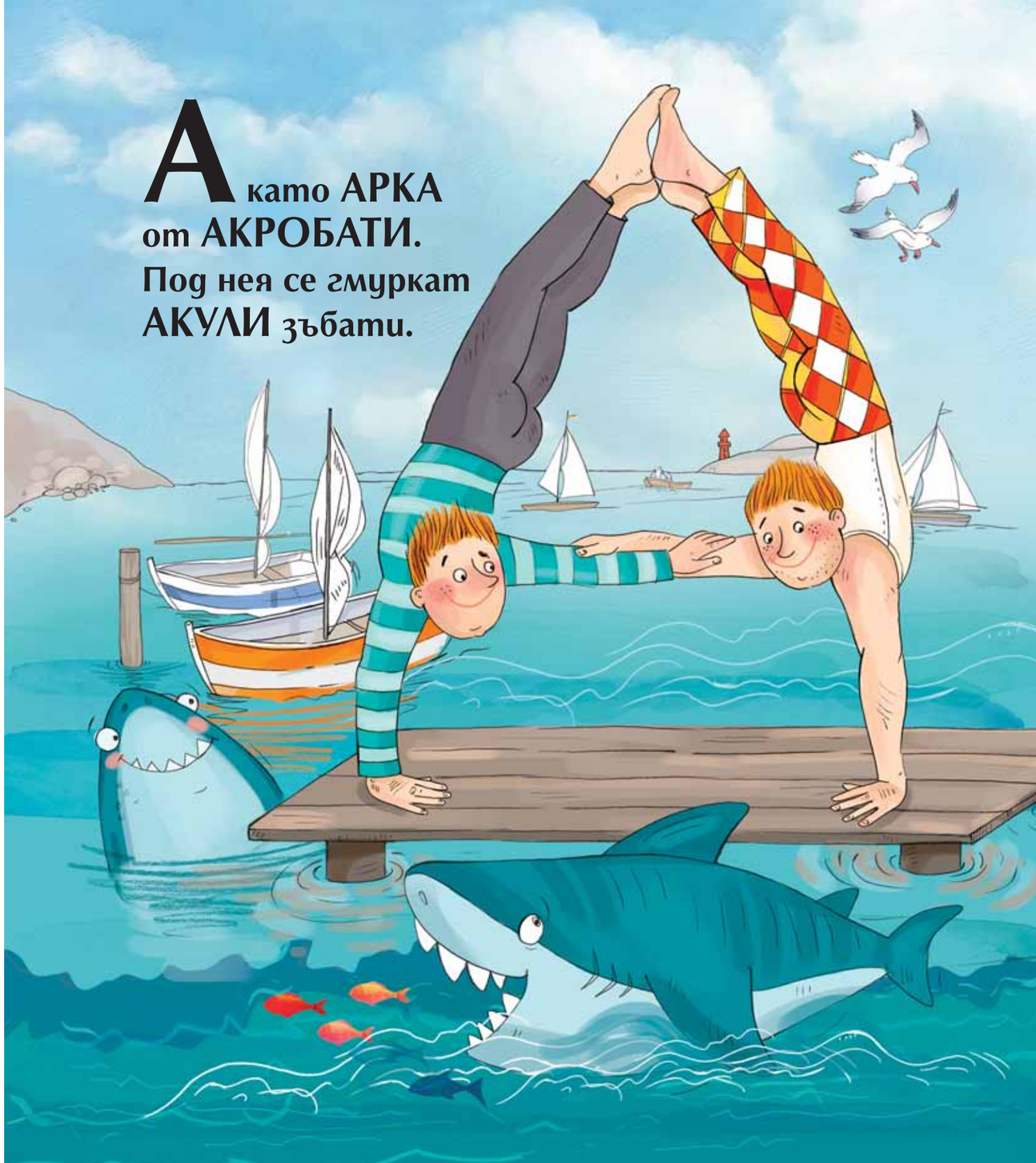
А като АРКА
от АКРОБАТИ.
Под нея се гмуркат
АКУЛИ зъбати.

Небивалица с А

Преди много, много години покрай бреговете на Ахтопол се появила акула. Един адмирал видял акулата и започнал да вика:

– Ало, ало! Атака на акули!

Дохвърчали автомобили и автобуси с включени аларми и димящи ауспуси. На асфалта скочили полицаи с алебарди и заградили цялата алея покрай морето. Сложили големи афиши, които забранявали разходките по алеята от април до август или поне докато акулата не се премести на друг адрес.

Хората в Ахтопол се натъжили. Те обичали да се разхождат сред аромата на акациите по алеята, да гледат албатросите, да хапват ананас или авокадо, а понякога да си пийват и айран. Някои получили главоболие и се наложило да си купуват от аптеката ампули аналгин и аспирин.

Никой, дори академиците, не знаел как да изгони акулата. Полицаите намерили в цирка един аниматор, който дресирал анаконди и алигатори, но той им казал:

– Аз мога да дресирам анаконди и алигатори, но към акулите имам алергия.

Но ето, че един ден на алеята край морето се появило едно момче.

– Аз съм Александър – казало момчето. – Дойдох заради акулата.

– Не видя ли какво пише на афишите? – ядосали се полицаите. – Не може да се разхождаш по алеята от април до август или поне докато акулата не се премести на друг адрес!

– Аз няма да се разхождам – засмял се Александър. – Ще си говоря с акулата.

На афишите наистина не пишело, че е забранено да се говори с акулата. Затова полицаите оставили момчето да отиде при нея.

– Защо си тук? – попитал Александър. – Какво искаш?

– Искам да стана артистка – срамежливо казала акулата. – Да свиря на арфа или акордеон и да получавам аплодисменти. Обаче щом се появя, всички се разбягват.

Александър докарал един голям аквариум. Аквариумът приличал на истински апартамент на артист: с арка от морски анемонии, с абажур във формата на айсберг и най-важното – с арфа по средата. Акулата скочила като антилопа право в аквариума. Всички хора дотичали да я видят, защото тя вече не била някаква акула, а артистка, и никой не се страхувал от нея.

А когато засвирила на арфата, от аквариума се разнесли чудно красиви акорди. Избухнали бурни аплодисменти. Александър записал албум с музиката на акулата, направил анимационно филмче за нея и започнал да го предава от антена на антена по целия свят.

И дори дресьорът на анаконди и алигатори слушал акулската музика с удоволствие, въпреки че иначе имал алергия към акули.

Б е като
БАРАБАНЧЕ със палки
на празник с **БАЛОНИ**
и сладки **БЛИЗАЛКИ.**

Небивалица с Б

Имало едно време една баба. Тя ходела навсякъде с бастун, балтон и малко багаж. Един ден бабата тръгнала със своя бастун, балтон и багаж към близката баничарница. Внезапно се извила буря. Бурята довяла до бабата един голям бял балон. Бабата си помислила, че ще е жалко балонът да се блъсне в някой бодил и да гръмне като бомба, затова го хванала и го вързала за бастуна си. Направила няколко бавни крачки – и ето ти още един балон! Бабата вързала и него на бастуна. Точно да си тръгне, долетял още един балон и още един, и още един... Бабата не успявала да ги брои, само ги хващала и ги връзвала за бастуна. Скоро над бастуна се издигнал цял букет от балони. Те обаче не искали да стоят мирно, бясно се бутали и бързали да излетят нагоре като банда бухали. Бабата започнала да се безпокои, че балоните ще ѝ отнесат бастуна, и като булдог се вкопчила в него. Но балоните толкова искали да излетят, че повлекли със себе си и бастуна, и бабата, заедно с балтона и багажа. Бурята също още не се била наиграла и понесла балоните, бастуна, бабата с балтона и багажа наляво и надясно, нагоре и надолу. Прелетели над село Бистрица и над град Бургас, над планината Беласица и над язовир „Беглика“.

Бабата се безпокояла, че няма билет за такова пътешествие, но не пускала бастуна. Накрая балоните се понесли право към един блок с много балкони. На един от балконите бабата видяла да блести буркан с бръмбари и буболечки.

– Балконът на Борко! – познала го бабата, защото знаела, че любимият ѝ внук Борко обича да събира бръмбари и буболечки.

Тя насочила бастуна напред и заедно с балоните, балтона и багажа се понесла направо към балкона на Борко.

Този ден Борко бил малко болен, но като видял баба си, страшно се зарадвал. Донесъл от банята въже да вържат балоните за балкона, а баба си завел в кухнята да пият бъзов сок и боровинков чай. Бабата бръкнала в багажа си и извадила от там банани, баница и бонбони за Борко.

Като видяла бабата с бастуна, болестта на Борко веднага избягала, а той отново бил здрав като бик.

Така всички били доволни. Но най-доволни били бастунът и балоните, които не пили бъзов сок и боровинков чай и не яли банани, баница или бонбони, но пък гледали от балкона как по булеварда бръмчат булдозери и бягита, а от бебешките колички на бордюра им махат бъбриви бебета.

В като **ВЯТЪР**,
опънал платната.
Той вози **ВИДРА**
на сал по **ВОДАТА**.

Небивалица с В

Някъде високо, високо, оттатък връх Вихрен, живеел един вулкан. Всяка сутрин вулканът въздъхвал, вдигал весело облаче пара и го пращал да полее градините в долината. Всички обичали вулкана и всеки ден по вятъра му изпращали едно хвърчило с вързана на въже кошница с вурстчета и бутилка вино. Понякога връзвали за хвърчилото и местния вестник, за да предупредят вулкана кога в долината ще има веселба, та да се въздържа от въздишки в този ден.

Една сутрин вулканът отворил уста и вместо всекидневното весело облаче изкашлял валмо виолетов дим. Изплашил се и взел да покрива устата си с вестник, но го връхлетял нов пристъп на влажна кашлица, с нови гъсти облаци виолетов пушек.

Скоро целият въздух наоколо станал виолетов на цвят и замирисал на влажни въглища. Гъст воал от виолетова мъгла се спуснал към долината, вмъкнал се във вилите и къщите, покрил водопадите и вировете. Въздухът не достигал.

Всички взели да кашлят, да викат и да се възмущават от вулкана. Някои дори се качили на влакове и велосипеди, за да отпътуват към далечни страни с чист въздух.

Великанът Величко и вещицата Верка видели, че вулканът е в беда, и се вдигнали да проверят какво става. Вещицата яхнала вълшебния си велосипед и се възнесла с него право към върха на планината. Великанът направил три великански крачки и още две великански стъпки и така и двамата едновременно се оказали право пред вулкана. Величко и Верка се вторачили във вулкана, а той отново изкашлял валмо виолетов дим. Великанът вежливо потупал вулкана по гърба и той цял се разтресъл. Когато и вещицата потупала великана, от устата му изхвърчало едно много възмутено и леко опърлено рошаво врабче с виолетови пера.

Никой не бил забелязал кога този малък рошльо се е вмъкнал да се топли в гърлото на вулкана, без да мисли, че ще предизвика страховитата виолетова кашлица. Великанът Величко и вещицата Верка викнали на врабчето, че не се влиза във вулкан без разрешение, а врабчето обещало друг път да не прави така.

Великанът размахал ръце и направил силен вятър, а вещицата завъртяла педалите на вълшебния велосипед и насочила вятъра първо към вилите и къщите, после към вировете и водопадите. Вятърът издухал всичкия виолетов дим от всяко ъгълче на долината и всички задишали свободно. Вулканът отново започнал да въздъхва всеки ден с по едно весело бяло облаче, а врабчето си свило гнездо на топло на склона му и си отгледало цял рояк малки рошави врабченца с виолетови пера.

И всички в долината прочели във вестника за това.

Г като **ГЪСКА**,
опънала **ГУША**,
с **ГЛАВА** нависоко
да гледа и слуша.